

повѣдваше да върва, че той може да му я даде дори въ цирка, че великиятъ апостолъ ще го моли за това и че часътъ на освобождението е близъкъ. Писмото трѣбваше да ѝ зене се на другия день центуриона — христианинъ.

Но когато на слѣдующия день Виниций дойде при тъмницата, стотникътъ самъ се доближи до него и му каза:

— Чуйте ме, господарю. Христосъ, който те просвѣти, показва къмъ тебе голѣма милость. Тази нощъ бѣхъ дошли волноотпустникитѣ на цезаря и префекта, да имъ изберѣтъ отъ христианскитѣ дѣвойки за наслаждение, тѣ питахъ и за твоята годеница, но нашия Господъ ѝ испрати треска, отъ която умиратъ затворникитѣ въ Тулианъ, и тѣ я оставихъ. Вчера вечеръ тя бѣше вече въ несвѣсъ, и да бѣде благословено името на Избавителя, защото тази болестъ, която я спаси отъ позора, ще я спаси, може би, и отъ смъртъта.

Виниций се опрѣ съ ржката на рамото на войника да не падне, а послѣдниятъ продължаваше:

— Благодари милосърдието Божие. Лина бѣхъ хванъли и подхвърлили на мъки, но като видѣхъ, че ще умрѣ, оставихъ го. Може би, тѣ ще ти я дадѣтъ, а Христосъ ще ѝ върне здравъето.

Младиятъ трибунъ посѣдѣ една минута, съ наведена глава, а послѣ я исправи и продума тихо:

— Да, стотнико. Христосъ, който я спаси отъ позора, ще я спаси и отъ смъртъта.

И като стоя до вечеръта подъ стѣнитѣ на затвора, той се върнѣ дома си да прати хората си за Лина и поржча да го принесѣтъ въ една отъ вилитѣ му извънъ града.

Но Петроний, като узна всичко, рѣши да дѣйствува по-нататкъ. Той втори пътъ отиде при августката. Завари я при леглотото на малкия Руфий. Дѣтето съ строшена глава се мѣташе отъ огънь, а майката го бранѣше отъ смъртъта съ отчаяние и страхъ въ сърдцето, като мислѣше, че, може би, тя ще го спаси, за да умре отъ друга по-страшна смъртъ.

Заета исклучително съ своето страдание, тя дори не искаше да чуе за Лигия и Виниция, но Петроний я исплаши.

— Ти оскърби, — каза ѝ той, — новото неизвѣстно божество. Ти, августке, мислъ, почиташъ еврейския Иехова, а христианитъ казватъ, че Христосъ е неговъ синъ, а затова помисли, не навличашъ ли ти върху си гнѣва на бащата? Кой знае, може би, това, което се случи съ тебе, да е тѣхно отмѣщение и живота на Руфия да зависи отъ това, какъ ще постѣпашъ ти.

— Какво искашъ да направя? — съ ужасъ попита Попея.